

1993.

DADZIS 11

Ķēnējis Janis Vilniņš
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010

U. Freimanis

VALODAS UN NEVALODAS

Pēc vēlēšanām daudzās valsts iestādēs valda jurgu gaisotne. Tomēr klerki turpina strādāt. Stāsta, ka Izglītības ministrija grāšoties sūdzēt tiesā politiķi Andreju Voroncovu, kurš kādā avižāpcerē apgalvo: "Latvijā praktiski tiek pārtraukta speciālistu sagatavošana skolām, kurās varētu mācīties krievu bērni." Kļuvis zināms, ka raksta autors no gaidāmajām ķibelēm tomēr izkulšoties sveikā, ceļot priekšā Sarkan- kalna dakteru slēdzienu. Ārsti savu spriedumu balstot uz kādu pērli, kas lasāma jau pieminētajā opusā: "Man šķiet, ka divkopienu valsts izveidošana — tas ir liels kompromiss ne tikai no latviešu iedzīvotāju, bet arī no Latvijas krievu puses."

— Nakamnedel sapnī Jūs redzēsiet zupu ar desu.

ERIKS OŠS

Uzvarētājus netiesā. Tiem ceļ piemi- nklus un sacer odu. Viena no tām pierakstīta parlamenta ēkas apkaimē profesionāla ielu dziedoņa izpildījumā:

*Mēs nākam kopā, lai tauta reiz zeltu,
Lai grūtumu kā pūku projām veltu.
Mēs aicinām ikvienu mūsu listei sekot,
Kas nav ar mums, tie lai iet beko!*

Aculiecinieki vēsta, ka pašā vēlēšanu priekšvakarā priekšnesumu ar devīgu artavu atalgojuši vismaz triju partiju un apvienību naudas zuteģu turētāji.

Vienu no pirmajiem Sacima skatišot li- kumprojektu par valsts monopola noteikšanu tirdzniecībai ar dārgmetāliem, degvīnu, li- ķieri un tabaku. Šos pūkus iedabūt valsts krā- tiņā ņemās arī iepriekšējie runasvīri, tomēr Ri- gas Centrāltirgū vēl arvien veikli zēni piedā- vā "Royal" spirtu vairumā un mazumā. Kon- kurenti apgalvo, ka šo dziru fabricējot "Rīgas balzams", kura produkcijai ar pašmāju uz- rakstiem nav pieprasījuma.

Runā, ka jaunie deputāti pārtraukšot valsts valodas zināšanu atestāciju un Valodu likumā izdarišot vairākus labojumus. Turpmāk latvie- šu valodas neprātējiem būšot jāizmanto tulku pakalpojumi. Tas ievērojami samazināšot bezdarbnieku skaitu. Par tulka darbu gan nāk- šoties maksāt pašam valsts valodas neprātē- jam no savas kabatas. Izmaiģas likumdošanā esot nepieciešamas, lai novērstu nemierus Rīgas Medicīnas kadēmijas absolventu vidū, jo daļa ārstu atteikusies kārtot valsts valodas eksāmenu un pieprasījusi tulkus, lai varētu saprasties ar slimniekiem.

Dabīgais nobirums.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Tikai TĀ!

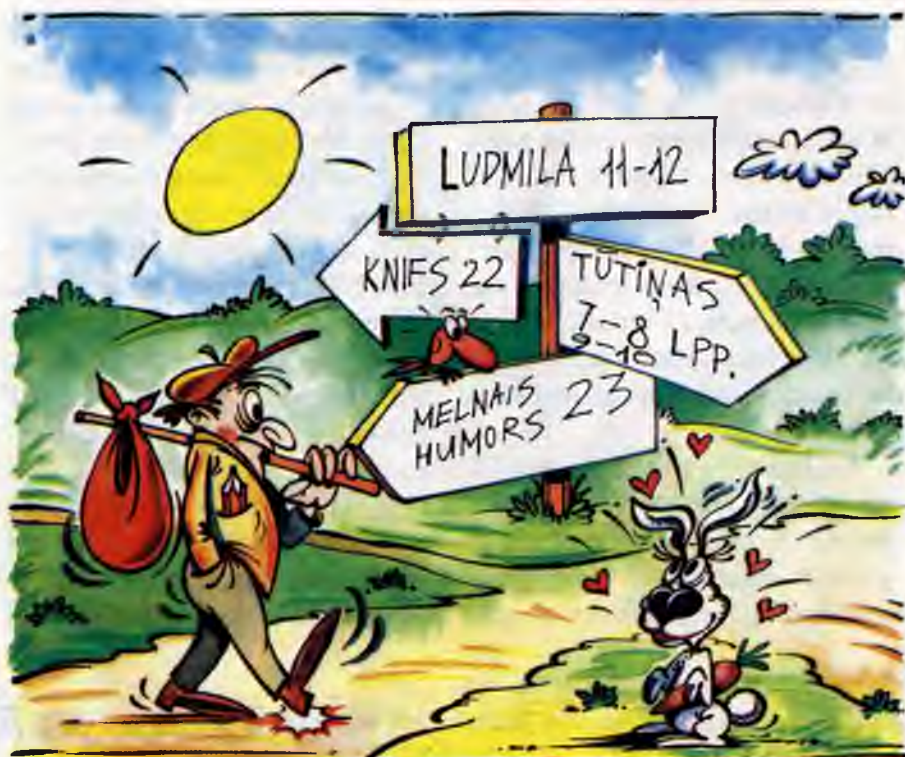
Visi, kas bija jāievēlē, nu ir Saeimā, un arī tie, kam tur nebija jābūt, bet kam vienkārši paveicies. Vispār jau kompānija spoža, labākie no labākajiem, kas nu kalpos vēlētāju gribai, gādās mums debesmannas kalnus un pārceļos labumus, kā vienprātīgi solīti. Un tomēr žēl, ka līdz nākamajām vēlēšanām stipri ilgi jāgaida. Lai uzceltu īsteni demokrātisku valsti, parlamentu vajadzētu komplektēt vismaz divas reizes gadā, teiksim, uz Vasaras un Ziemas svētkiem.

Redzat, vēl nekad mūsu valstī nebija piedzīvoti tik daudzi politiski, ekonomiski un krimināli skandāli kā pirms šīm vēlēšanām. Pat Godmaņa kungs pirmoreiz savas karjeras laikā palika kluss, kad kolēģi parlamentā sāka izvaicāt par tiem 400 miljoniem dolāru. Diemžēl vispārējā atmakošanas kampaņa nu ir beigusies, nokautējoši sitieni vairs nav vajadzīgi, jo uzvarētāji jau noskaidroti, tie dziedē brūces, tīra uzvalkus un pošas uz Brupinieku namu. Šī iemesla dēļ arī avīzes kļūst neinteresantas, plašas iedzīvotāju masas spiestas pievērsties savām ikdienišķajām problēmām, pārstājot debatēt par valsts un personību likteņiem.

Manuprāt, tā ir vieglprātīga nerēķināšanās kā ar publikas, tā ar tautas priekšstāvju interesēm. Jo pirmām kārtām tieši viņi visulaik būtu jātur sprindzinājumā, ka nupat nupat opoventi un tad arī žurnālisti uzodis vai nu pēdējo pleķīti biogrāfijā vai vienīgo nelegālo ienākumu tērcīti, par intūmiem sīkumiem nemaz nerunājot. Diemžēl šādu situāciju spēj nodrošināt tikai enerģiska priekšvēlēšanu cīņa!

Lūk, kāpēc 6. Saeimu derētu ievēlēt vēl šogad. Un nav tik svarīgi, kas tur iekļūs, galvenais — kā viņi tur iekļūs!

Egons Strautiņš

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

ĢALVENAIS REDAKTORS: Egons Strautiņš.

REDAKTORI: Andrejs Puris
un Ilze Strautiņa.

KONSULTANTI: Ziedonis Lešinskis
un Andrejs Vīle.

LITERĀRAIS REDAKTORS: Jānis Sontars.

MĀKSRINIEKS: Uldis Freimanis.

MARKERS: Egils Grīlis.

Saimniecība

DIREKTORS: Juris Vīngis.

GRĀMATVEDE: Astrida Ola.

Redakcijas adrese:

Balasta ielā 3, ab. k. 19,
1V 1081 Rīga, Latvijas Republika.

Tālruni: 465 960, 469 568,

460 331.

ULDIS FREIMANIS

Izdavējs: SIA izdevniecība "Dadzis".

Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.

Sāļais SIA "Dadzis" datorcentrs,
iespiests arī "Preses nams" tipogrāfijā.
Pasūtījuma Nr. 000

Cena kioskos 29 LVR

IMANTS MELGAILIS

Godājamie vēlētāji! Tagadējie Augstākās Padomes deputāti ir gatavie miglas pūtēji. Sapūš un saskatīja saviem vēlētājiem visādas gaisa pilis un debesu labumus, bet, kad migla izklīst, vienkāršais cilvēks redz, ka ir apmuļķots. Deputātiem pašiem ir lielas algas, mašīnas, vasarnīcas, ārzemju komandējumi — nu, vārdu sakot, pārticība. Bet lielākajai daļai — tukši maciņi, nabadzība un trūkums.

Godājamie vēlētāji! Ja gadījumā es tikšu ievēlēts Saeimā, viss būs pilnīgi otrādi. Mana programma pirmkārt veltīta trūcīgo vēlētāju dzīves līmeņa uzlabošanai un tās gal-

das dzīvokli, paliks tā pati. Jo tādu greznību, manuprāt, var atļauties tikai pārticīgi ļaudis. Toties no automātiem varēs zvanīt par brīvu. Tādu automātu skaits desmitkārsosies un tos, lai neizdemolētu huligāni, apsargās zemessargi.

4. Nabagu zupas ēdnīcas tiks likvidētas. Toties Centrālajā tirgū būs atvērta pavalnījona, kurā trūkcumcietēji vienreiz dienā varēs saņemt 1 bifštekū, 1 kūpinātu vistu un 1 kūkuli baltmaizes!

5. Turpmāk pa pilsētu kursēs transporta līdzekļi tikai ar diviem vagoniem. Pirmais būs paredzēts pārticīgajiem, un biļešu cenas tajā

DIVAS

Runa, ko deputāta kandidāts Bakalejiņš teicis pirms vēlēšanām Saeimā

ligāti būs jābrauc ekskursijā uz ārzemēm. Visus izdevumus segs TVPF — Trūcīgo vēlētāju pabalsta fonds.

8. Godmaņa 12 procentu nodoklis trūcīgajiem vēlētājiem nebūs jāmaksā. Taču pārticīgajiem un lielos amatos esošajiem vīriem tas būs jāsedz divkārtā apmērā.

9. Trūcīgie vīrieši vienuļņieki saņems speciālas caurlaides un bez maksas varēs apmeklēt jebkuru publisko namu.

10. Privātīpašums būs svēts arī sadzīviskajā plāksnē. Ja reiz vīram piederējusi kāda sieva, bet tā no viņa šķīrusies un aizgājusi prom, sieva vīram tik un tā piederēs un viņš to varēs dabūt atpakaļ. Tādas pašas tiesības būs arī sievietēm uz saviem bijušajiem vīriem.

ĒRIKS OŠS

11. Visas mantas, ko deputāti atvedīs no ārzemju komandējumiem, tiks konfiscētas un humānās palīdzības veidā izdalītas trūcīgajiem.

Godājamie vēlētāji! Tāda ir mana programma sadzīviskajā jomā. Un lai dreb deputāti — vienkāršo ļaužu apmuļķotāji, ja es tikšu pie teikšanas. Lai dzīvo 5. Saeima!

venie pieturas punkti būs šādi.

1. Minimālā darba alga nevar būt zemāka par 20 tūkstošiem rubļu! Pensija — tāpat!

2. Nekādu apkures talonus! Pilsētniekiem — skaidru naudu, lauciniekiem, kas paši kurina krāsnis, — pastnieks katru mēnesi pievedīs malku vai ogles!

3. Maksa par telefonu, kas atro-

būs divkārtšotas. Otrajā vagonā varēs braukt trūcīgie par velti.

6. Konjaka un šampanieša cenas piekārsosies, jo tādu dzērienus lieto bagātnieki, reketieri un deputāti. Toties tautas dzērieni — šņabis un alus — kļūs ievērojami lētāki.

7. Visiem pensionāriem un strādājošajiem, kas nesaņem vairāk par 20 tūkstošiem rubļu, katru gadu ob-

RUNAS

**Runa, ko tas pats
Bakalejiņš uzrakstījis
un gatavojas nolasīt
pēc ievēlēšanas
Saeimā**

Godājamie vēlētāji! Beidzot mums ir sava Saeima! Beidzot mēs esam īsteni brīva, neatkarīga un, galvenais, īsteni eiropēiska valsts ar savu eiropēisku likumdošanas orgānu! Taču, lai šo brīvību nosargātu, mums visiem ciešāk jāsavelk siksnas un jāievēro stingra ekonomija. Tāpēc esmu spiests ienest nelielas korektīvas savā pirmsvēlēšanu programmā.

1. 20 tūkstoši rubļu — tā būs nevis minimālā, kā agrāk solīju, bet maksimālā alga lielākajai darbaļaužu daļai.

2. Apkures taloniem tomēr jāpaliek. Tie gan nav visur izmantojami, taču iedzīvotāji pie tādām zīmēm ir pieraduši. Un tradīcija ir svēta lieta!

3. No telefona automātiem gan varēs zvanīt par brīvu, bet zvanītājam būs jāmaksā 12% nodoklis.

4. Trūkcietēju ēdināšana ar bifštekiem, kūpinātām vistām un baltmaizi — būs jāatliek. Lietojot tādu barību, trūkcietēji nemaz neatšķirsies no pārticīgajiem. Tas izraisīs visādus pārpratumus.

5. Pa pilsētu tomēr kursēs transporta līdzekļi arī ar vienu vagonu. Prakse ir pierādījusi, ka pārticīgie ļau-

UĢIS MEŽAVILKS

dis brauc gan pirmajā, gan otrajā, trūkcietējiem paredzētajā, vagonā.

6. Diemžēl esam spiesti konjaka un šampanieša cenas atstāt tās pašas, jo citādi tos neviens nepirks. Arī šņabja un alus cenas nedrīkst pazemināt, jo tad trūcīgie nodzerties.

7. Pensionāru un trūcīgo strādājošo sūtīšana uz ārzemēm nebūs iespējama, jo tad pietrūks naudas pensijām.

8. Esam nolēmuši palikt pie Godmaņa nodokļa. Citādi, ja viens nemaksās pat 12 procentu nodokli, bet otram būs jātērējas 24 procentu apmērā — radīsies šķelšanās sabiedrībā. Un Latviju var piemeklēt Dienvidslāvijas liktenis.

9. Bezmaksas caurlaides uz publiskajiem namiem diemžēl nevarēsim atļauties, jo vīrieši vientuļnieki tās var aizdot arī precētiem vīriem un sāks izirt ģimenes.

10. Bijušās sievas un bijušos vīrus diemžēl par privātīpašumu nevarēs uzskatīt, jo sāks veidoties ģimenes, kur vienam vīram ir piecas sievas vai vienai sievai vairāki vīri.

11. Deputātu mantu, kas iegūta ārzemju komandējumos, tomēr nekonfiscēsīm. Citādi deputāti atteiksies braukt komandējumos un republikai pārtrūks sakari ne tikai ar ārzemēs dzīvojošajiem latviešiem, bet zudīs diplomātiskās attiecības ar ārvalstīm vispār.

Godājamie vēlētāji! Visiem šiem ierobežojumiem ir īslaicīgs raksturs. Ja es būšu deputāts arī 6. Saeimā, nežēlodams spēkus cīnīšos par to atcelšanu.

Jāzeps Juzefs

DAINIS BREIKŠS

Lai dzīvo partija, kas ēd artišokus ar sinepēm!

Nekad nedomāju, ka divi prātīgi vīri — es un mans darbabiedrs Raspodiju Jāzeps — spējam sataisīt tādu milzu trādirīdi. Daudz netrūka, ka būtu izraisījuši starpplanētu incidentu. Tā teikt, zvaigžņu karu. Bet sākums, kā jau visām traģēdijām, toreiz šķita pavisam miermīlīgs. Proti, mūsu pilsētas avīzes “Piemares Tribūns” šefs personīgi ienāca ko-rektūrā un nolika uz galda nevainīga izskata lapiņu.

— Kungi, šitais ies rītdienas numurā, — viņš teica neierasti metāliskā balsī, — raugieties, lai salicēji dabūn lapā. Viņi netiks cauri!

— Kas netiks cauri? — Raspodiju Jāzeps sev raksturīgajā vientiesībā apjautājās.

— Partija, kas ēd sinepes pie artišokiem! — šefs nodārdināja, — analfabetiskiem nejēgām Saeimā nav ko meklēt! Jebšu varbūt jūs domājat savādāk?!

— Mēs nedomājam, — Jāzeps aši atbildēja un, lai apliecinātu savu lojalitāti, piebilda: — Mauzolejā vakar sinepju nemaz nebija.

Par mauzoleju Jāzeps dēvēja sava mikrorajona pārtikas veikalu, kas bija mazliet līdzīgs šai memoriālajai celtni ar mūžīgajām rindām pie tās.

Kas šefs izgāja, ieskatījās “Piemares Tribūna” sludinājumu lapas novilkumā. Tā bija piebāzta līdz malām. Kā nekā pirmsvēlēšanu kampaņa gāja vaļā ar pilnu jaudu. Savu credo pauda Astrālo spēku partija, Senlatviešu partija, Rojālspirta aizliegšanas partija, Polovciešu deju atdzimšanas atbalstītāju partija, Balto drīģeņu asociācija, Baložu rāceņu audzētāju apvienība jeb tā sauktie laimiņi, Miermīlīgo idiotu līga, Anabiozes kā nācijas saglabāšanas garanta kustība, koraļu rifu audzēšanas Latvijas diķos entuziastu apvienība un tā tālāk un tādā pašā garā.

Taču cauri visam šim partijū, līgu,

apvienību un kustību rosolam bija jaušama galveno spēku polarizēšanās starp partiju, kuras biedri kategoriski iestājās par artišoku ēšanu pie sinepēm un partiju, kuras biedri kategoriski apliecināja gatavību ēst sinepes pie artišokiem.

— Man patīk tā konsekvence, ar kādu artišoku ēdēji pie sinepēm pauž

UĢIS MEŽAVILKS

Latvijas atdzimšanas programmu. Es iestājos par viņu idejām, — Raspodiju Jāzeps nākošajā dienā sacīja.

— Protams, — atteicu, jo mani kaitināja Jāzepa pašapzinīgais tonis, — pēc taviem ieskatiem, sinepju ēdēji pie artišokiem ir tieši diletanti uz politiskās skatuves! Taču esmu spiests tev oponēt, kolēģi. Tavas slavētās partijas koncepcija nav nekas vairāk kā alkoholiķa murgi pēcalgas nakts.

— Es labprāt vēlētos, lai šos tavus vārdus dzirdētu mūsu redaktors, — pilsonis Jāzeps Raspodijš refinētā pieklājībā atbildēja.

— Esmu ar mieru savus uzskatus paust ne tikai vairākiem aprobežotiem kungiem “Piemares Tribūna” redakcijā, bet arī daudz plašākam klausītāju lokam! — paziņoju.

— Pilsoni Rodrigo Neaizmirstuli, — durvis pavērusi, teica mūsu redakcijas atbildīgā sekretāre, — es visu dzirdēju. Un pieļauju iespēju, ka jums savi bezatbildīgie izteicieni būs rūgti jānožēlo! Redzat, arī es iestājos par Raspodija kunga aizstāvēto partiju.

Vārdu sakot, situācija redakcijā kļuva aizvien saspringtāka. Darbinieki cits citu uzlūkoja iznīcinošiem skatiem, uz jautājumiem atbildēja ārkārtīgi rezervēti, jo neviens īsti nezināja, kurai partijai kurš simpatisē.

Maz pamazām mēs opozicionārās partijas programmas atmaskošanā iesaistījām arī pilsētas iedzīvotājus. Viena pilsoņu daļa mītiņos apmētāja otru pilsoņu daļu ar artišokiem, kas pēkšņi pilsētā parādījās lielos vairumos, jo ar to nodarbojās SIA “Artis Šoks and Co”, bet šī otrā iedzīvotāju daļa savus politiskos pretiniekus ķēzēja ar sinepēm.

Beidzot pilsēta sadalījās divās nometnēs. Vecpiemarē uzvaru guva artišoku ēdēji pie sinepēm, Jaunpiemarē — sinepju ēdēji pie artišokiem. Tie

pilsoņi, kas izrādījās dzīvojuši pretinieka nometnē, steidzīgi mainīja dzīvokļus. “Piemares Tribūns” būtu ļabi nopenlīnījis ar sludinājumiem, ja vien nesadalījies divos neatkarīgos laikrakstos — “Piemarē” un “Tribūnā”.

Kādā jaukā rītā Jaunpiemares observatorijā astronoms Stārfingera kungs uztvēra signālus no Zuša M zvaigznāja un pat atšifrēja tos. Par savu panākumu Stārfingera kungs ziņoja savas partijas līderiem.

— Kot’ šie grib? — galvenais līderis apjautājās. — Lai uzņemam tos mūsu partijā?

— Nē, — astronoms atbildēja, — viņi vaicā, kādi ir iestāšanās noteikumi TAJĀ partijā.

— Tad mums nav pa ceļam, — galvenais līderis lakoniski sacīja, — pasū-

tiet tos zaļos ķiparus pie velna.

Nākošais signāls no Zuša M zvaigznāja bija satraucošāks — aizvainotie citplanētieši grasīja Zemei pieteikt karu. Par laimi, Saeimas vēlēšanu rezultātus pārbaudot, atklājās, ka neviena no artišķu un sinepju partijām nav spējusi valdībā iedabūt kādu no saviem deputātiem. Stārfingers steigšus aizsūtīja kosmosā atvairošanās depešu, sak, visa vaina slēpjas Zemes iedzīvotāju tradīcijās, jo sūtīšana pie velna nozīmē labā toņa un cieņas izrādīšanu citādi domājošajiem.

Pēcpusdienā korektūrā ienāca Jāzeps Raspodņiš un, smaidot pa visu savu mūsaino seju, teica:

— Sveiks, vecais razbainiek! Nezinu, kā tev šķiet, bet man liekas, ka mēs abi veselu mūžību neesam ieņēmuši vienu dropi. Kaut vai uz to, ka jaunizceptie Saeimas deputāti ātri nolaidīs Latviju uz grunti.

— Nenāktu par skādi, — atbildēja, — tepat uz stūra atvērtā jauna komercbode un viens "Rasputins" tur maksā lētāk nekā citur.

— Kāpēc "Rasputins", bet ne "Gorbačovskaja vodka"? — Jāzeps apjautājās.

Ienāca redaktors.

— Zēni, es domāju, ka rītdienas avīze atkal sauksies "Piemares Triebūns", — viņš teica.

— Urrā! — mēs ar Jāzepu iekliedzāmies.

— Bet es jūs palūgšu būt uzmanīgiem ar poststagnācijas laiku degvīna reklamēšanu, — šefa balsi ieskanējās metāliski toņi, — es atzīstu tikai "Rasputinu".

Jāzeps aizvainojumā pietvika.

— Uzskatiet, ka esmu opozīcijā, — viņš paziņoja.

"Nedod Dievs, ka viss atkal sāksies no gala," nodomāju, izvilkdams no rakstāmgalda atvilktnes trīs glāzes. "Vai tiešām man atkal būs jāizvēlas — iestāties pie rasputiniešiem vai gorbačoviešiem?"

ĒRIKS OŠS

Utopisks notikums

Tautas labklājības departamentā ierodas solids kungs. Sameklējis vajadzīgo kabinetu, viņš dara zināmu sava apmeklējuma iemeslu:

— Pēc Saeimas vēlēšanām esmu palicis bez darba. Lūdzu, ko jūs man varētu rekomendēt?

— Jūsu iepriekšējā nodarbošanās? Profesija?

— Ministrs.

— Hm, ministrs... Un ko jūs protat?

— Es taču jums teicu, ka biju ministrs! Kas man vēl būtu jāprot?!

— Mjā. Vispār, jums taisnība. Bet, būsim atklāti, brīvu portfeli šobrīd nav.

— Es saprotu. Bet, kamēr nokārtosies jautājumi, kamēr tiks atrisinātas problēmas, kamēr noskaidrosies mūsu partijas iz-

redzes, varu strādāt arī vienkāršāku darbu.

— Un tas būtu?

— Celniecība valstī taču vēl pilnībā nav apstājusies?

— Nav gan. Kaut kur kaut ko vēl ceļ. — Lieliski! Sacīsim tā: kolīdz tiek uzsākta jauna objekta būve, ierodos es un iemūrēju pamatakmeni. Šo darbu es protu, esmu jau vairākkārt to darījis, pat ar zināmiem panākumiem — divi no manis aizsāktajiem objektiem ir pabeigti un nodoti ekspluatācijā!

— Kuri objekti?

— Nodokļu pils un krematorija. Man, vai zināt, ir laimīga roka. Nu, kā tad palika — vai sāksim?

— Lai notiek!

Zledonis Donis

Ēriks Kūlis

DAINIS BREIKŠS

Ja tā padomā

No augšējiem varas gaitenim izmests ķermenis reti kad sasniedz grēcīgās zemes limeni.

Vienā dolārā ir simt centi. Vienā latā ir divsimt repši. Tas liecina, ka lats ir pasaules vērtīgākā naudas vienība.

Ikvienš ķermenis sabiedrībā sver tik, cik sver šī ķermeņa izspiesto kolēģu kopsvars.

Arī ierēdņi mēdz zaudēt nevainību. Darba laikā un darba vietā.

Ikvienā komerciālā pasākumā svarīgākais ir zināt pareizo gramatiku — es — tev, tu — man, mēs — jums, jūs — mums. Visi pārējie paliks griboši.

Medicīnas vēstis

Pensionāri kļūs jaunāki

Tūtiņdreiju dzemdību namā bērna dzimšanas brīdi turpmāk dokumentos reģistrēs, dzimšanas dienai pieskaitot deviņus mēnešus.

— Bērns nav vainīgs, ka pirmos deviņus savas dzīves mēnešus vecāku neuzmanības dēļ ir spiests pavadīt ieslodzījumā, — šādu rīcību pamatoja dzemdību nama galvenais ārsts O. Frišenfelda kungs. — Galu galā, mēs tikai sekojam mūsu Japānas ekspertu ieteikumiem, kas šādi rīkojas savā uzlecošās saules zemē jau sen.

Vietējā sociālās nodrošināšanas nodaļa šai sakarībā lūgusi Augstāko Padomi palielināt sociālo nodokli no trīsdesmit septiņiem līdz piecdesmit trim procentiem.

Mūsu mazajiem

TZA veidotāju vidū arī ir cilvēki, kas kādreiz bijuši bērni un savulaik avīzēs un žurnālos valstsviru bildēm piezīmējuši sarkanu ķīļbārdiņu, zilās ūsas vai asus radziņus. Tā pēc pamatīga pēriena veidojusies satiriska domāšana. Tā veidojušies nākamie karikatūristi.

Cerot, ka mūsdienu jaunatnei satirisko pasaules uzskatu vai izveidot arī bez siksnas, TZA veidotāji piedāvā:

Mīlie vecāki! Modiniet bērnos snaudošos talantus! Nosēdiniet viņus pie televizoriem, bērnu raidījumu vietā ieslēdzot pieaugušo programmas. Lai bērns skatās! Un tad lai šeit publicētajā melnbaltajā nezināmā pilsoņa attēlā piezīmē klāt tipiskākās interjera pazīmes, kas piemīt vairumam jaunievelētās Saeimas deputātu.

Ja atvašu darbi un nedarbi tiks atsūtīti mums, tos svērs un vērtēs īpaša komisija. Labākās atvases nedarbam bez ierunām tiks piešķirta veicināšanas balva — Mazā Apaļā Baltmetāla Zivtiņa divsimt LVR vērtībā. Bet par divsimt LVR var iegādāties bērnu grāmatu, kurā zīmēt atkal...

DAINIS BREIKŠS

Liels Ozols ir kritis!

Publicējot žurnāla 8. numurā loterijas talonu un aicinot lasītājus būt savas laimes kalējiem, mēs necerējām, ka senās kalēju profesijas pārstāvju Latvijā ir tik daudz. Vēstulu plūdus noslikti, secinājām, ka laimi savām rokām labprāt kaļ gan 1992. gada 10. oktobrī dzimušais Rinalds no Viļķenes, gan, kā viņš pats talonā ierakstījis — 1090. gadā dzimušais P. Kramiņš no Rīgas. Nemaz jau nerunājot par mazāk cienījama vecuma pārstāvjiem.

Un tāpat! Tā stunda ir situsi! Divdesmitajā maijā precīzi 12. pēc vietējā laika žūrija atvēra aploksni ar tajā esošo Lielo Zaļo Ozolu. Ozola pakājē izrādījās nodrukāts septiņzīmju cipars

9066913.

Precīzi šo skaitli nav atminējis neviens. Vistuvāk šim numuram bija I. Zaharāna no Rīgas ar ciparu 9494717 un R. Ustinovs no Ainažiem ar skaitli 9283132. Taču vistuvāk patiesībai izrādījās Tija Kārklīņa no Piltenes, kas par lozes numuru bija izvēlējusies skaitli 898989. Tik precīzi pietuvoties miljonos skaitāmam ciparam spēj tikai retais!

Laimests ir kritis! Tija Kārklīņa sūri grūti pelnīto Lielo Zaļo Ozolu ar taustāmo pumpiņu var saņemt redakcijā ik pirmdienu no pulksten vienpadsmitiem līdz trīspadsmitiem. Svinīgā atmosfērā. Pēc pašas vēlēšanās Tijai Kārklīņai ir tiesības saņemt pelnīto arī pa pastu. Repšos. Un vēl Tijai Kārklīņai ir iespēja apmainīt laimēto pret "Dadža" otrā pusgada bezmaksas abonementu.

Kā saimniece vēlas... Katrā ziņā — apsveicam! No sirds!

— Nabadziņš nekad nav pratis savilkt galus kopā.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

IMANTS MELGAILIS

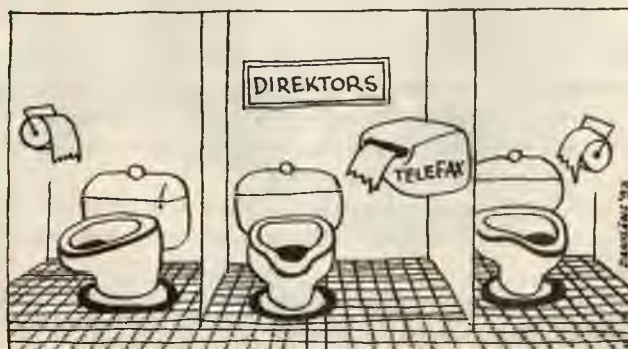
10. numurā ievietotās krustvārdu mīklas ATMINĒJUMS

Līmeniski:

1. Demisionē. 5. Tolerance. 10. Madara. 11. Upe. 14. Bio. 16. Aborts. 17. Odis. 18. Reno. 20. Kaza. 22. Asaka. 23. Ovāla. 25. Post. 26. Aprīt. 27. Amoka. 28. Aurot. 31. Alberts. 34. Seski. 35. Dia. 36. Sit. 37. Ārsts. 38. Kase. 40. Mets. 42. Kaklu. 44. Aorta. 47. Zagta. 50. Tims. 52. Inta. 53. Nemāk. 57. Apsīt. 59. Estonia. 60. Kosa. 61. Makro. 64. Omāri. 66. Apsīt. 68. Robi. 69. Starp. 71. Iraka. 73. Turp. 75. Sutā. 76. Gala. 78. Saiets. 79. Dos. 80. Asi. 81. Salīgi. 82. Saskaldot. 83. Tīrgotava.

Stateniski:

1. Demokrāts. 2. Medūza. 3. Siro. 4. Nauda. 6. Ozonā. 7. Rība. 8. Nerrot. 9. Eksotisks. 12. Pika. 13. Esamība. 14. Brokers. 15. Ieva. 17. Ost. 19. Ola. 21. Aploks. 22. Aīda. 24. Aura. 25. Polārs. 29. Gads. 30. Aste. 32. Liesums. 33. Timpani. 39. Alkt. 41. Tara. 42. Kam. 43. Liek. 45. Otas. 46. ANO. 47. Zīģerists. 48. Grumbains. 49. To. 51. Stampāt. 52. Intriga. 54. Es. 55. Mājturība. 56. Korupcija. 58. Akrs. 60. Kopa. 62. Ai. 63. Ots. 64. Orto. 65. Iras. 66. Aka. 67. It. 70. Audio. 72. Alibi. 74. Ātra. 77. Karo.

LUDIS DANILĀNS

Sliciniet kucēnus redakcijā!

Ar un bez zināmiem panākumiem noslēdzies kārtējais Lasītāju Darbu Maratonkonkursa raunds. Rakstītāju pulkam šoreiz piebiedrojušies Gints Nolbergs no Rīgas, Līga Kolneja no Rānkas, Rūdis Pūpēdis no Kūmenes.

Ar patiesu izbrīnu jāsecina, ka arī šoreiz Maratonkonkursa darbu klāstā iemaldījies mūsu pastāvīgā lasītāja Induļa Lapīņa (Jumprava) kārtējais sacerējums. Lai arī īss un kodolīgs, žūrijasprāt — publicējams.

Taču, publicējot viņa jaunāko darbu, esam spiesti brīdināt rakstošo lasītāju Induli Lapīņa kungu, ka, tā turpinot, viņš ar savu uzstājīgo rakstīšanu var tikt diskvalificēts kā lasītājs un pārcelts regulāro rakstītāju vai pat ārštata autoru kārtā.

Visiem pārējiem mūsu uzticīgajiem lasītājiem, kas atšķirībā no Lapīņa kunga vēl nav sadūšojusies atsūst Maratonkonkursam pat pirmos sacerējumus, atgādinām: nesliciniet kucēnus pašī! ļaujiet tū dām žūrijai! Nav izslēgta varbūtība, ka žūrijai kāds no kucēniem iepatīkas un tiek slicināts žurnāla slejās. Jo

ikviens jauna lasītāja darbs ir labākais darbs, kamēr viņš nav atsūstījis citu, vēl labāku.

Pie darba, dāmas un kungī! Audziet līdzī laikam, audziet līdzī Saeimas deputātiem! Audziet līdzī Indulim Lapīņa kungam!

Minimālo algu un pensiju palielināšanu novēlot —

dežūržūrists **Žanis Ezītis**

Privātā tirgus ekonomika

Zināšanas esot kapitāls. Esmu dzirdējis, ka ekonomisti, finansisti, juristi dzīvojot ne slikti, varbūt pat labi. Jo viņu zināšanām ir noiets. Bet vai nepabeigtai vidējai izglītībai noiets ir? Mācīties taču nozīmē ieguldīt pamatkapitālu apšaubāmā pasākumā. Jo mācībām patērēto laiku viens uz kredīta neizsniedz.

Mācību vietā nolēmu meklēt ko jaunu. Un atradu! Izrādās — kas pie mums ir deficīts, ārzemēs katram nabagam pieejams bez maksas. Proti — valoda. Anglijā — angļu, Francijā — franču, Spānijā — pats pat sevi saprotams, spāņu.

Ne angļu, ne franču, ne spāņu valodā nejutos konkurētspējīgs, tālab pārdevu visu lieko, atlikušo sakrāvu koferī un devos uz Mozambiku mācīties vietējās Kvando cilts mundo dialektu. Gada laikā apguvu ne tikai dialektu, bet arī cilts paražas. Un piedevām pamatīgi nosauļojos.

Rīgā atgriezos ar lidmašīnu un tūdaļ taksi devos uz viesnīcu. Protams, pašu labāko. Visus taksometra izdevumus sedzu ar pārliecinošiem kvandomundo teicieniem. Viesnīcā saņēmu labāko numuru ar skatu uz pilsētu un atpakaļ — valoda darija brīnumus! Paēst vakariņas restorānā arī nesagādāja grūtības. Ar žestu palīdzību kvandomundo valodā izskaidroju, ka tēriņu apmaksās Kvando cilts virsaitis.

Protams, ne taksometra izdevumi, ne vakariņu ietaupījums vēl nebija kapitāls. Lai šo kapitālu iegūtu, sagatavoju līgumu starp Kvando firmu ar ļoti neskaidru nosaukumu un valsts firmu ar ļoti skaidru nosaukumu. Viss bija sagatavots priekšzīmīgi. Teksts — Kvando cilts un Latvijas valsts valodā, es — pilnvarotā persona, piedāvājums — par smieklīgi zemām cenām valsts firmā ar ļoti skaidru nosaukumu uzstādīt modernas iekārtas, ko piegādās Kvando firma ar neskaidro nosaukumu. Protams, pēc attiecīga avansa iemaksas un komisijas procentu nomaksas. Brīvi konvertējamā valūtā un līdz brokastlaikam. Man personiski rokās.

Viss bija vienkārši un ģeniāli. Latvijas valsts firma ar ļoti skaidro nosaukumu piekrita slēgt līgumu ar Kvando firmu, piecas minūtes pirms brokastīm izmaksāja man attiecīgu naudas summu — vienu vidēja lieluma koferīti...

Diemžēl tālu ar koferīti es netiku. Mani apturēja Mundo cilts pārstāvis, kas runāja pārliecinošā kvando dialektā un pēc nelielām diplomātiska rakstura pārrunām es atguvos slīmnīcā.

Tiklīdz tikšu laukā, centīšos noskaidrot, kas tad īsti ir lielāks kapitāls — Kvando cilts mundo valoda vai Mundo cilts kvando valoda.

Gints Nolbergs, Rīga

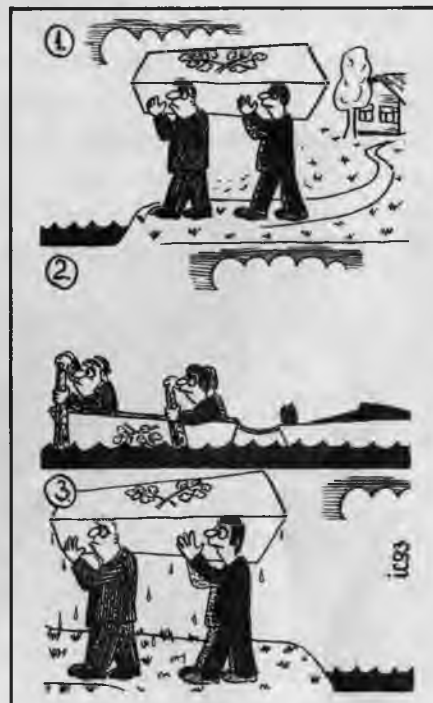
Nekādu problēmu!

Vesela, kaimiņien! Dzirdēji jaunumus? Par televīziju, mīlā! Beidzot nebūs nekādu problēmu: spied, kuru pogu gribi, visur mūsu deputātu un kandidātu ģimiji būs priekšā. Visi tik smukīgi, visi tik gudri runā — taisni raudiens nāk. Paklausos, paskatos, noraušu prieka asaru... Nu tik, mīlā, mums sāksies tā augšupeja, ne saskatīt!

Es tev teikšu, sen vajadzēja nogriezt tos sakarus gan pa labi, gan pa kreisi. Kādēļ lauciniekiem vai bezdarbniekiem importa raidījumus skatīties? Lai jau tie, ar biežākiem makiem, ar saviem satelītiem skatās. Katram, mīlā, savu!

Nesim to pašu "Ostankino". Raidījums "Dzīvnieku pasaulē", viņu valodā izsakoties — "Mir žīvotnih": ēzeļi, pelikāni, žirafes, dzelončukas... Kāpēc Latvijai tas jāredz? Nedod Dievs, kāds sagribēs pats šos aptausīt vai nobildēt, sakrās naudu, nopirks biļeti, bet kāds deputāta kungs, kas uz to pašu biļeti tēmējis, paliks tukšā...

Vai atkal tas trakais "Kinoceļotāju klubs", viņu valodā runājot — "Klub putešestvennikov". Lai Dievs pasargā! Visi tak

IVARS CIŠS

zina, cik grūti mums ar to naidīnu. Labi, ja sagrabināsi autobusa biļetei līdz rajona centram, kad pie protēzista vajag aizbraukt... Bet šie vilina uz Ēģiptes piramīdām, Kanāriju salām... Cilvēku tracināšana!

Toties turpmāk nekādu problēmu. Ieslēdz vakarā televizoru, noskaties "Miedziņu"... Ko ta vairāk vajag?

Tiesa gan, vēl radio paliek. Tur arī sazin ko runā. Bet izeja, nūdien, ir — pieņemt likumu klausīties tikai Rīgu. Mēs taču tiesiskā valstī dzīvojam, kādus likumus pieņem, tādus ievērojam. Bet, kamēr to likumu pieņem, pirmajā, otrajā un diez kādā lasījumā, par svešu programmu klausīšanos varētu uzlikt nodokli, kaut kā taču tas informācijas pirātisms jāpārtrauc!

Tiklīdz šitādu nodokli ieviesīsim, bezdarbs vienā rāvienā samazināsies. Jo vai tad to nodokli kāds labprātīgi maksās? Tālab nodibināsim, teiksim, Ētiskās radioklausīšanās aģentūru vai Latvju mēles aizsardzības komiteju. Tie tad arī reģistrētu, kad, kur, cik ilgi un kādas pārraides klausās. Aģents staigā, dzird — ahā! Dzinn, dzinn pie durvīm — maksā ragā!

Kas par naidīnu sanāks! Varbūt pat budžetu varēs salāpīt, nevajadzēs uz skolotāju rēķina izbraukt. Ja divdesmit ģimenēm piestiprina vienu aģentu — aptver, cik jaunu darba vietu?! Un, ja kāds negribēs maksāt labprātīgi, iesaistīsim zemessardzi un citas organizācijas. Kas tā būs par masu aktivitāti! Tagad tikai deputāti viens otru ēd, tad visi cits citu vaktēsīm.

Nē, mīļā, cepuri nost tai gudrajai galviņai, kas to "Ostankinu" grib griezt nost. Tam cilvēkam ir vēriens un nākotnes perspektīvas. Būs vai kāds gurķītis no nākamās ražas jāaizsūta.

Citus gadus mazdēlu raušus no televizora neatrausi. Tad viņam "Skabarga", tad "Brīnumu lauks", viņu valodā runājot — "Pole čudes", tad "JAK", viņēji izsakoties — "KVN". Nu ar to būs cauri, būs palikusi tikai "Skabarga". Un ar "Skabargu" vien puiku pie dārza darbiem piedabūt, nūdien, varēs!

Līga Kolneja,
Gulbenes rajona Rankā

P. S. Honorāru izmantojiet žurnāla vajadzībām. Ja honorārs būs.

Brosil kopeječku...

Kaimiņš braucis no Maskavas un ēdis restorānvagonā pusdienas. Pie blakusgaldiņa kāds krievu kungs no NVS jau paēdis, grib samaksāt. Kādā naudā maksāšot, prasījusi bufetniece. Konečno, rubļami! (Protams, rubļos!)

Izvilcis no kabatas veselu paku, noskaitījis četrus tūkstošus, it kā nekas nebūtu noticis. Kaimiņš arī palūdzis rēķinu. Vai varot Latvijas naudā? Lūdzu, no jums simt astoņdesmit Latvijas rublišu...

Kaimiņš izvilcis viena lata monētu un saņēmis atpakaļ četrus piecīņiekus. Bet tad jums vajadzējis redzēt tā NVS kunga seju!

— Nu i žizņ u vas! Brosil kakuju to kopeječku, ješče i zdaču polučil! (Ir gan jums dzīve! Uzmēta kaut kādu kapeiciņu un vēl atlikumu izdeva!)

Indulis Lapiņš,
Jumpravā

Gaiļu gads (veltījums zināmai sugai)

Es pēkšņi apjaušu, ka šis ir Gaiļa gads, —
Dažs dzied kā sekstainis uz mēslu kaudzes:
Ka šogad krīze atkāpsies un bads, —
Šos panākumus slavēs audžu audzes!

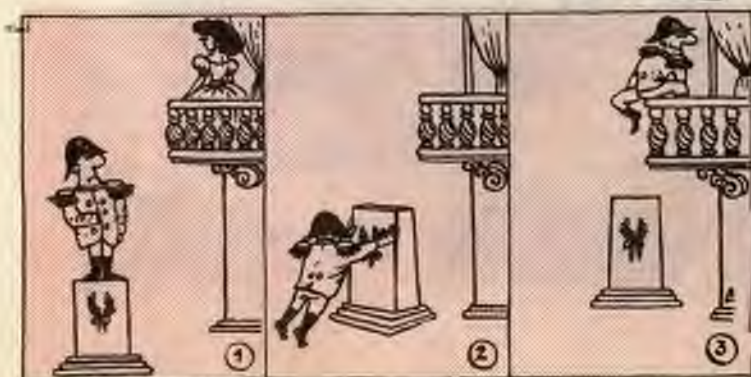
Kā dažreiz gadās aklai vistai grauds,
Viņš reizēm uzknābj patiesībai dažai,
Bet visumā vēl trūkums asi draud,
Un tautā nebeidz kliņāt nīgras bažas...

Bet viņš tur, līdzīgs cukurgailim, dzied,
Uz pašražotu mēslu kaudzes rāpies...
Kā posta puķei būs tam jānozied,
Jo mūžīgi jau tauta neļaus krāpties.

Rūdis Pūpēdis, Kurmenē

ĒRIKS OŠS

Kāpēc man knakšķēja žokļi

Nupat visi sākuši runāt par sportu un Triszvaigžņu spēlēm. Tas ir labi, ka runā, bet vajag arī tradīcijas cienīt, it īpaši tās, kas pamazām grimst aizmirstībā. Sakiet, lūdzu, kurš atceras, ka pirmskara gados pēc sacīkstēm kāvās! Ne jau vienmēr, bet diezgan bieži. Paši sportisti nekāvās, to darija līdzjutēji, un, pateicoties cildenajai kaušanās tradīcijai, visiem dvēselē kļuva gaišāk. Kā to saprast? Pavisam vienkārši — pēc sacīkstēm zaudētāji ir bēdīgi, bet, ja viņu līdzjutēji piekāvuši uzvarētāju līdzjutētjus, rezultātu var uzskatīt par neizšķirtu. Viens, viens!

Visuizticīgākie šai tradīcijai bija jaunie sporta entuziasti. Toreiz katru pavasari notika volejbola turnīri skolu meistarkomandu starpā. Kad beidzās spēle laukumā, līdzjutēju komandas noskaidroja, kura no tām ir stiprākā. Cīņa vienmēr notika ārpus skolas teritorijas un sākās ar zaudētāju nozākāšanu: "Grūdējkomanda, grūdējkomanda, je, je, je!" Pēc tam gāja vaļā fiziska domu apmaiņa, kurā akmeņus un sitamos nekad nelietoja, par nažiem nemaz nerunājot. Šodien tas izklausās divaini, bet toreiz līdzjutēju kautiņus uzskatīja par normālu parādību. Es jaunībā sēdēju Āgenskalna 4. pamatskolas beņķos un vingrot mums mācīja Edgars Laipenieks. Tas pats, ko padomju vara dēvēja par kara noziedznieku. Viņš trīsdesmit sestajā gadā Berlīnes olimpiādē piedalījās meža skrējienā un saņēma bronzas medaļu. Mājās pārbraucis, Laipenieks

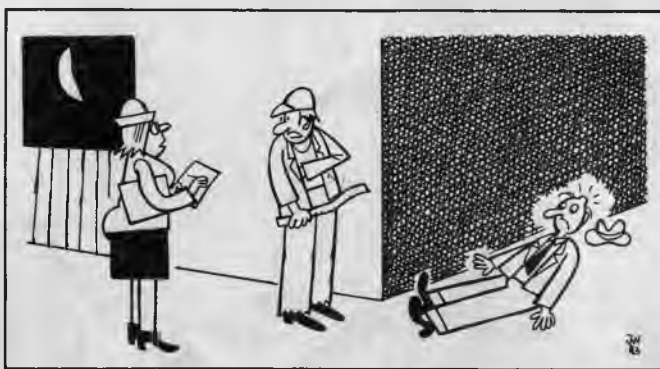
puikām stāstīja, kā tur skrējuši, lekuši un cīnījušies. Viens no pirmajiem puiku jautājumiem bija par kaušanos. Ko, olimpiādē neviens nav kāvies? Kā tas var būt?

Pie mums lielās sacīkstēs gan kāvās, to es pats tiku redzējis. Trīsdesmito gadu beigās Latvijas futbola meistarsacīkšu finālā tikās RFK un Liepājas "Olimpijas" komanda. Parastajās sacīkstēs stadionā tikt nebija grūti, mēs vai nu pārkāpām pār sētu, ielidām vai pašāvāmiem garām kontrolīrim. Viņš neko daudz neteica, jo pus-tukšajā stadionā vietu netrūka. Finālsacīkstēs tik gluži negāja, tad kontrolieri glūnēja ar čūskas acīm, un tas iekšā tikšanu ne-daudz apgrūtināja. Laimīgi iegādījās, ka "Olimpijai" no Liepājas bija atbraukusi līdzī iesa-lušu jūrnieceiņu kompānija. Nekau-nīgākais no mūsu bariņa viņiem pie-slidēja un apga-is-moja stāvokli. Tā un tā, mēs gribam bļaut par "Olimpiju", bet, re, sīcene aprūkusi! Un jūrnieceiņi, svētie cilvēki, mums iedeva divus latus. Par tiem mēs iekšā tikām un bļāvām, cik rīkle nes. Bet tas nelīdzēja —

"Olimpija" zaudēja 5:2.

Pēc katrām zaudētajām vārtiem jūrnieceiņu koris auroja: "Bodīte! Bodīte!" Tūlīt radās oponenti, kas kliecēja preti: "Folli-ķi! Mencu bendes!" Bija skaidrs, ka vēlāk notiks neliela tuvcīņa. Kā tad, tiklīdz abas bļāvēju komandas izgāja pa stadiona vārtiem, gāja vaļā. Kad pieskrēja kārtībnieki, Liepāja jau bija uzvarējusi ar ievērojamu pārsvaru.

Vēlāk nāca lielās basketbola kaislības. Kaunā, Eiropas meistarsacīkstēs, Lietuva

— No jums, lūdzu, apgrozījuma nodoklis.

IMANTS MELGAILIS

uzvarēja Latviju ar viena punkta starpību, turklāt leišu līdzjutēji mūsu uzbrucējam Vanagam bija iegāzuši pa ģimi. Nu, ja tā, tad neatlika nekas cits kā izkauties ar leišu puikām un tādējādi revanšēties. Bet radās neparedzēts šķērslis — Rīgā leišu puiku nebija! Vismaz mēs nezina-jām, kur viņus meklēt. Toties Ba-lastdambī dzīvoja poļi, un leišu trūkuma dēļ nācās sisties ar po-ļiem. Es pēc dabas biju un vēl ta-gad esmu diezgan bailīgs, tāpēc cī-ņas laikā turējos sāpus, tomēr pa zobiem dabūju diezgan kārtīgi. Kā-du laiciņu pēc tam, muti atverot, žokļos kaut kas noknakšķēja.

Tagad nekas vairs neknakšķ, un šī iemesla dēļ pierādīt savus nopelnus sporta tradīciju kopšanā man nav iespējams. Taču varat ti-cēt tāpat, jo kautiņa vietu atceros ļoti labi — tā atrodas tieši tur, kur vēlāk uzcēla Preses namu. Tris-zvaigžņu sporta spēļu laikā pie Pre-ses nama ieejas atklās piemiņas plāksni:

Latvijas sportam par godu
šeit kādreiz kāvās
Andrejs Skailis

LUDMILA BULIKINA

PATS TU TĀDS!

Rokas nost no god. A. Skaiļa kunga!

Pēdējā laikā žurn. "Dadzis" lappusēs sistemātiski parādās mērķprogrammiski uzklupieni god. Andreja Skaiļa kungam. Ar it sevišķu niknumu izceļas tādi slīpēti vienkāršie lasītāji (agrāk laikam radioklausītāji) kā, piemēram, G. Moors, A. Krastiņš, B. Krastiņš (radu būšana, ābols no zirga tālu nekrīt!), Žanis Ezītis un viņiem klātpietaisījušies subjekti. Viņi A. Skaiļa kungam metas virsū kā piraijas, kalkūni un miģenes un nu tik kost, knābt un sūkt asinis: kāpēc viņš ņemot pie rīkles godīgos parlamenta deputātus, kāpēc "Ausekliša" prezidents Valdis Krisbergs nav sarakstījis kopotos rakstus (līdzautors A. Skailim?!), kāpēc apsviedīgi rumpīši drikst nodarboties ar naudas mišanu, kāpēc Skaiļa kungs Asaru mežā pakrēslā stiepis papīrmalkas pagales, kāpēc, kāpēc, kāpēc... Šī delartiskā nezināšana liek domāt par šo kungu nepietiekamu garīgo libido. Jo jābūt šei pingā, specpirtū un petingā galīgi nojūgušamies, lai jautātu tādas lietas, uz ko nespētu atbildēt pat Pēteris Tabūns, Zigurds Mežavilks un Vectirāna kungs!

Es kā A. Skaiļa kunga daiļrades erudīts dievinātājs, pētnieks un no galvas skaitītājs varu apgalvot, ka visi šie sūdzībkaļi vienkārši nav spējīgi novērtēt šī gara aristokrāta domas lidojuma trajektoriju! Tā, piemēram, A. Skaiļa kungam cenšas piešūt lietu, ka viņš saņēmis un nu tik pleitē nost, nodzer augļūdeni un norij ananasos, žāvētos zušos un USA aspirinā tos 1 500 000 LVR, no kuriem atteikusies avīzes "Diena" redakcija un kurus it kā zināmas nezināmas personas par kaut ko iešķiebušas god. A. Skaiļa kungam.

Uz šo kluba "2+2=4" vārdā varu oficiāli paziņot, ka mūsu ilggadējie pētījumi ļauj secināt, ka Skailis nav tik dulls, lai visu acu priekšā mēģinātu atmazgāt tik treknu kumosu. Es viņu pazīstu no tiem laikiem, kad zupa maksāja 17 kapeikas, tāpēc drikstu apgalvot, ka viņš šo naudas čupu kaut kur noraks, sēdēs tai virsū, cietīs badu (eksistēs no žurnālista pensijas!), bet neiztērēs ne santīmu! Viņš ir ar noslieci uz godīgumu līdz idiotisma pakāpei, un par to viņam gods un slava, miksts ķisenis un bezmaksas lifta pakalpojumi Preses namā!

Patiesības labad man jāatzīstas, ka god. A. Skaiļa kungu man bija tas gods sastapt arī Rīgas Centrālajā stacijā, kur viņš nesa, aiz muguras noslēpis, absolūti jaunu kapli un nemaz nelietotu lāpstu

pulētā koka kātā. Toleranti cilvēki nemaldīgi secinās, ka šis kaplis nebūt neliecina par A. Skaiļa kunga tieksmi atdoties savai iekšējai dārzenkopības domu pasaulei, bet lāpsta — par spontānu sekošanu zemes rakšanas iegribām.

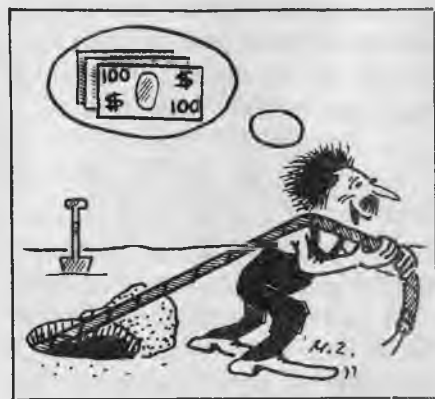
Nē, kungi, te viss ir daudz sarežģītāk.

Kaut gan iztirzājamaiss subjekts ļoti labprāt raksta par cara laika Rīgas blēžiem, palaistuvēm un tiem, kas līdz Saeimas vēlēšanām kulstīja mēles Jēkabiēlas augstajā namā, A. Skaiļa kungs par politiku vispār neinteresējas! Viņš par to runā un raksta tikai notes brīdī, kad vajag dabūt naudu vai kaut ko citu.

Istenībā A. Skaiļa kungs ir vecs un rūdīts provokators! Viņš pakacē vienu, aizķer otru, parāda mēli ceturtam, liek, lai viņam iepūš, — piektam. Novēd vientiesīgus cilvēciņus (skat. augstākminētos u.c.) līdz publiskam striptīzam! Un ko tad dara A. Skaiļa kungs? Viņš sēž un blenž sienā, elektriskā vilciena logā, durvis izgrieztā sirdī un visur kur.

Viņš domās saliek visu pa plauktiem. Lai pēc tam, kad ievajagas, pagrābtu un ieliktu kādā no saviem romāniem, humoreskāms vai multenēm. Un tad, piemēram, te jau vairākkārt pieminētie G. Moors, A. un B. Krastiņi, Žanis Ezītis u.c. varēs sevi atpazīt kā literārus un kino varoņus — šņabja viltotājus, zeltupeļus, izvirtuļus un bļem-bļem tūpstekļus. Tā viņiem arī vajag! Turpmāk zinās, ka god. Andr. Skaiļa kungs ir svētais pat tad, kad viņš sēž uz "Dienas" 1 500 000 LVR. Un pastāv iespēja, ka VDK viņu tomēr nav nopirkusi.

Juris Robs

MĀRIS ZĒBERGS

Klasiskais revidents

sākums «Dadzī» Nr.10

Uz orķestra paaugstinājuma garmataini puīši ieslēdz pastiprinātājus un laiž vaļā "Zilos linus". Tuklais redaktors nolemj padīzoties galvaspilsētas biedra priekšā. Uzlūdzis vienīgo dāmu, sāk lēkāt tādu kā latviešu polku, tādu kā poļu krakovjaku. Tīkmēr jaunizceptais Moniks aizšmauc pie draugiem.

— Nu?

— Nu, pieeju, saku: rādās, ka jūs esat pazīstamais... O, jā, lūdzu, piesēdieties, šis briesmīgi priecīgs. Ko dzersiet, ko ēdisiet?

— Sacīji, ka no Rīgas?

— Bez šaubām. Viktors Bērziņš.

— Kas tu tagad esi? — Vilis pārjautā.

— Mamma mia, santa Lučija, — "Kaco" ievaidas, — tāds vīrs patiešām ir. Žurnālā.

— Kolosāli. Bet jūs mani gribejāt pataisīt par madāmu. Varbūt es nepārzinu žurnālus, toties avīzes pazīstu kā neviens. Kas vēl tik daudz avīžu pielīmējis zem tapetēm?

— Labi, labi, — Vilis mierina. — Kas tālāk?

— Iemetam, uzkožam, atkal iemetam. Priekā, es saku, prozīt, šodien pirmā, lai nav pēdējā. Bet šis sāk miklaini pieminēt nez kādas morālās ziepes fabrikas kopmītnē. Ko es domājo? Labi, ka atcerējos to Bartukeviču.

— Bartkeviču.

— Paprasi, vai šis arī dzirdējis par tādu. Esot gan. Redzat, es klārēju, pirms izbraukšanas es ar viņu tā mazliet, saprotiet, kafejnīcā "Lira". Mani jau brīdināja. Ka tā lieta esot nokārtota. Cekā viss mierīgi, papīri tīri.

— Kāda lieta? Kādi papīri?!

— Prasiet Bartukevičam!

"Zilie lini" beidzas ar trokšņainu akordu. Izbijušais Moniks, nu jau Viktors, atkal norausta kaklasaiti.

— Kad ar tevi konsultēties par vēl kādām "morālajām ziepēm", — "Kaco" pamāca, — tad nodod sveicienus no lielās cekas, no Andersona.

Nākamajā atelpas brīdī krāsotājs atgriežas ar šampanieša pudeli.

— Tas jums no mūsu galdiņa.

— Jau "mūsu"? — Vilis indīgi noprasa.

— Nesmejies, mēs ar tavu vārdabrali taisām jaunu rubriku avīzē: "Viena pasaule — divi dzīves veidi"!

— O, tas ir kas jauns, — "Kaco" tēloti brīnās. — Tu laikam izvēlēšies otro, bez dzeršanas, vai ne?

— Viņš grib strādāt kopā ar mani. Jo es pateicu, ka Andersons nokārtos arī to otro šmuci.

— Galīgi sašmucējies?

— Kaut kāda afēra ar kultūras naudām. Laikam noplitēta somu pirtī. Es teicu, ka jāceļ dzeršanas kultūra.

Kad pienāk pusnakts, krakovjaka cienītājs vieglā rīksī laiž uz virtuvi un bufeti. Izrīko, lai turpinā apkalpot augsto viesi no Rīgas. Krāsotājs, caurbira, ēd bez sāta, tempj bez mēra, ne velna nereibst, vienīgi muld par deviņiem mēmiem. Laiž zirdziskus smieklus par savām dzērāju anekdotēm. Jūsma par pupīgām meičām. Un vēl piemin nez kādas prieka mājas. Tišām, tišām, domā rajona ideologs. Tišām neviena vārda par preses izdevumiem, par ideoloģisko ciņu. Nu vismaz kādu vārdu par antirelīģisko propagandu. Nē, nē, šis putniņš nav atlidojis nejauši. Viņam ir spe-

ciāls uzdevums. Un rajonam ir jāzina, kādas briesmas draud no centra puses. Tāpēc viltus Viktora limonādes glāzē iešļācas krietna šnabja šļuka. Tiek arī karikatūristam ar "Kaco". Galdiņi jau sastumti kopā.

Virsstundās palikušī oficiante, pavārs un bufetniece uzelpo, kad beidzot, dziļā naktī, dziedādama par Āfrikas moriem, apvienotā kompānija iztenterē uz ielas.

— Šādās reizēs, — alkdamas palepoties ar vietējām tradīcijām, redaktors pavēsta, — mēs vienmēr ejam uz komjauniešu kalniņu.

— Paklau, Vili, — Rīgas "kolēģis" ierosina, — es domāju, ka pilnīgi pietiks, ja mēs to izdarīsim tepat aiz pakša, ko?

Tad revolucionāro tradīciju glabātājs un popularizētājs izvērza jaunu priekšlikumu: kolektīvi sagaidīt rīta gaismu. Krāsotājs ir stāvā sajūsmā. Viņš ierosina izdot brošūru "Jaunās nakts dzīves tradīcijas Sarkanajā Valmierā" un izplatīt līdz pat polārajam lokam.

Pavēruši vienistabas dzīvokļa durvis tuvējās hruščovenes trešajā stāvā, Vilis ar "Kaco" šausmās apstulbst. Skats, ko viņi ierauga, vienā mirklī aizdzen ieilgušo dzīru nogurumu un vieglprātīgo piedzīvojumu kāri. Viņi grib laisties, paraujot līdz galvaspilsētas pindzelmani. Bet tas jau iet istabā. "Kaco" izmisīgi min draugam uz kājas. Vilis dod paslepenas dunkas. Nekas vairs nelīdz. Arī Valdis-Moniks-Viktors ir jau pamanījis... Tās ir beigas, pagūst nodomāt "Kaco" un aplaimo krāsotāja sēžamvietu ar krietnu spērienu. No "cietušā" mutes izlaužas nevis sāpju, bet sajūsmas kliedziens.

turpmāk vēl...

Arkādijs Arkanovs

Padomju varas vēstures īsaiss kurss ne sevišķi apdāvinātiem bērniem

24. nodaļa

*Pats dārgais biedrs Leonīds Iljičs Brežņevs.
Par pasākumiem lauksaimniecības tīlākā
kāpināšanā. "Sosiski sranije". Pēc grūtas un
ilgstošas slimības.*

Brežņeva valdīšanas laikā Padomju Savienības Komunistiskā Partija un Dārgā Padomju valdība sāka drāzties uz mirdzošām tālēm tādā tempā, ka tautsaimniecība vairs netika līdzī. Nācās augšupejošo attīstību piebremzēt, pēc tam pilnībā apturēt. Jādomā, ka tieši par šo laika posmu, ko vēlāk nosauca par stagnācijas periodu, ģeniālais Ģēte ir teicis: "Mirkli, apstājies! Tu esi skaists!"

Solodama pa stingri nosprausto kursu, Partija guva lieliskus panākumus, kas lika brīnīties daudziem Rietumu ekonomistiem: jo mazāk veikalu plauktos parādījās pārtikas produktu un plaša patēriņa preču, jo vairāk pieauga padomju tautas labklājība.

Sākās plēnumu laiks un ikviens no tiem kļuva vēsturisks. Parasti šie plēnumi tika dēvēti "Par pasākumiem...". Sacīsim, lauksaimniecības resors cīnījās par nebijušu kāpinājumu Kanādas kviešu iepirkšanā, un tūdaļ tika sasaukts Vēsturiskais Aprīļa Plēnums, ko nosauca "Par pasākumiem lauksaimniecības tīlākā kāpināšanā". Pēc tam tika sasaukts Vēsturiskais Novembra Plēnums "Par pasākumiem vēl lielākā lauksaimniecības kāpināšanā".

Lauku darbarūki katru kārtējo pavasara sēju veica par divām nedēļām agrāk nekā iepriekšējā gadā. Tādā veidā 12 līdz 15 gadu laika posmā daudzos apgabalos vasarājus iesēja jau iepriekšējā gada novembrī.

Pilnīgi izzuda robeža starp pilsētu un laukiem. Kolhozieki autobusos brauca uz pilsētu klausīties simfoniskos koncertus. Atbrauca jau agri no rīta, bet līdz koncerta sākumam aiz gara laika sapirkās maizi, sviestu, pienu, gaļu, olas, vistas, zivis, ziepes, sāli, sērkokļus, palagus, šķīvjus. Bet simfoniskā orķestra mūziķi pa to laiku kolhozā plāva labību. Pianistiem un vijolniekiem ārkārtīgi patika rakt kartupeļus un citus sakņaugus.

Valstī praktiski vairs nebija vērojami atsevišķi izlaupišanas gadījumi. Partija atļāva katram strādājošajam aiznest kaut ko no darbavietas mājās: kombaina vai tanka detaļu, pāris vīstīņas, spirtīnu, auduma atgriezumus, divus trīs desas likumiņus. Protams, atradās veikli blēži, diemžēl semītu izcelsmes, kuri šo situāciju nelietīgi izmantoja. Kāds tips, uzvārdā Rabinovičs, nekaunīgi lielījās, ka iekārtoties slimnīcas morgā par līķu mazgātāju. "Zelta bedrē!" šis mēra sajūtu zaudējušais šefmanis plātījās. "Divus līķus mazgāju valstij, trešais pašam!"

Komunisma celtniecības satricēošos panākumus nevarēja neredzēt tikai jaunā tipa šizofrēniķi, kuriem partija bija pratusi uzstādīt diagnozi "progresīvais disidents" un nosūtījusi uz attiecīgām iestādēm bezmaksas ārstēšanai. Tautā šīs iestādes mīļi sauca par "psihušķām". Tos pacientus, kuri padomju sabiedrībai varēja kļūt īpaši bīstami, nosūtīja uz speciālām nometnēm, kas tobrīd, pēc tautas ienaidnieku rehabilitācijas, stāvēja dikā. Visnekaunīgākos, tos, kas padomju tautai traucēja dzīvot laimē, izlika aiz robežas paostīt Rietumu gaisu.

Šajās slavas pilnajās norisēs padomju tauta un visa progresīvā cilvēce redzēja Dārgās Komunistiskās Partijas nopelnus un sajūta rūpes, ko viņiem vēltāja mīļotais pats dārgais biedrs Brežņevs.

Leonīgs Iljičs Brežņevs pats mīlēja rakstīt grāmatas un pats uzrakstīja trīs. No šīm grāmatām tauta beidzot uzzināja, ka Lielajā Tēvijas karā uzvarējis pats Leonīds Iljičs, pats kaudamies Mazajā zemē pie Novorošijskas. Par šiem nopelniem partija personiski apbalvoja Leonīdu Iljiču ar pieciem Padomju Savienības Varoņu ordeņu komplektiem un piešķīra viņam

maršala titulu, ko viņš godprātīgi attaisnoja, iesūtīdams tankus brālīgajā Čehoslovākijā un ierobežotu kontingentu Afganistānā.

Leonīds Iljičs Brežņevs pats bija ļoti maigs, mīlēja kvēli skūpstīt savus līdzgaitniekus un brālīgo komunistisko partiju vadītājus. Visvairāk viņš skūpstīja Luisu Korvalanu. Šo ieradumu Leonīds Iljičs saglabāja līdz sirmam vecumam, bet vecuma galā ar lielāko prieku skūpstīja katru, kas vien gadījās tuvumā.

Tauta ļoti mīlēja vēl vienu Leonīda Iljiča īpatnību — prasmī neizrunāt krievu valodas vārdus. Lieliskā dīkcija un runas nolasīšana no lapiņas padarīja viegli uzveramu katru viņa uzstāšanos. Piemēram, ja viņš teica "siski-masiski", tad cilvēki zināja, ka tas nozīmē "sistemātiski". Vai arī, sacīsim, viņš pēkšņi saka "sosiski sranije" (latviski — izkārnītie cīsiņi), un tauta saprot: Leonīds Iljičs ir teicis "socialističeskije strani" (sociālisma zemes).

Leonīds Iljičs nomira divus gadus pēc Maskavas Olimpiskajām spēlēm. Nomira pēc grūtas un ilgstošas slimības, ar ko viņš sirga visu savu dedzīgā bolševika un uzticamā ģeninieša mūžu.

Taču viņa nāve partiju nepārsteidza nesagatavotu. PSKP CK rindās šādiem gadījumiem bija pulcināti daudzi cienijama vecuma biedri, kas cieta ne mazāk grūti un ar ne mazāk ilgstošām slimībām. Jau nākošajā dienā pēc grūtas un ilgstošas slimības pēkšņi un pārāgri par Ģenerāļsekretāru kļuva Andropovs, bet pēc viņa tā paša iemesla dēļ Čerņenko. Ne viens, ne otrs partijai neko jaunu netika darijuši.

Uzdevumi pie 24. nodaļas iesācējiem Ģenerāļsekretāriem

1. Kvēli noskūpstiet Nigērijas kompartijas Ģenerāļsekretāru.
2. Izrunājiēt brežņeviski šādas vārdus: Popokatepetls, Azerbaidžāna, Nūfoundlenda, pterodaktila pārakmeņojušās olas, hipotētiski, Gargantijs, limfogranulomatoze.
3. Piekariet pie krūtim 28 kilogramus ordeņu.
4. Atrisīniet piemēru: 7+2=? (Pareizā atbilde — 11).

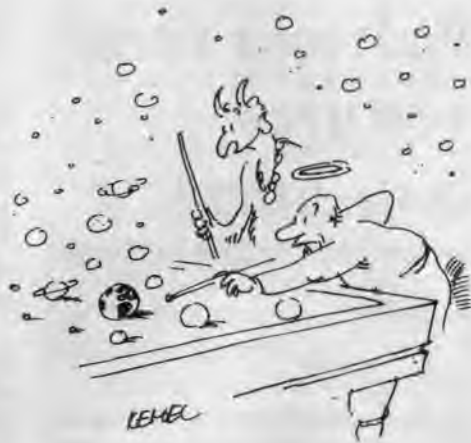
Kas gan viss nenotiek

– Nepūlies... Esmu redzējusi
lielākus...

«Le Rire», Parīze

Gailim, kas kašājās senas normāņu
pils pagalmā Stenstidā (Dienvidangli-
jā), ārkārtīgi neveicās: treknas slietas
vietā viņš atkārpīja sudraba un bronzas
monētu kaudzi. To pamanīja tūristi un
atrādums tika nodots speciālistiem. Iz-
rādījās, ka šī nauda kalta mūsu ēras
pirmajā gadsimtā.

Floridas štata likumdevēji šā gada
3. februārī izskatīja ASV vēsturē pirmo
likumprojektu par to, vai zīdaiņa baroša-
na ar krūti publiskā vietā ir vai nav uzska-
tāma par sabiedriskās uzvedības normu
pārkāpumu. Sēdes laikā štata guberna-
tora meita Ri Čailza – Makinnoja baro-
ja ar krūti savu septiņus mēnešus veco
dēliņu. Likuma kalpi šo morālo spiedie-
nu centās neievērot.

«Eulenspiegel», Berlīne

Ķelnes (Vācijā) slimnīcā ieradās
pacients ar neparasti spēcīgu miesasbū-
vi. Viņu kāds nepazīstams subjekts
krodziņā bija sašāvis ar pistoli, taču ie-
vainotais pats vēl bija spējīgs ar takso-
metru aizbraukt uz slimnīcu. Ārsti
konstatēja, ka cietušā ķermenī jau
pirms vairākiem gadiem iestrēgušas vēl
divas lodes.

Haukelandes pilsētas (Norvēģijā) slim-
nīca noslēgusi līgumu ar vietējo kino-
teātri, lai stimulētu asins donorus ar
bezmaksas ieejas biļeti uz vampīra
Drakulas piedzīvojumiem.

– Mazliet jāpagaida. Kapracis agrāk
bijis arheologs...

«Punch», Londona

– Ar katru pavasari ziediem kātiņi
rauļas īsāki...

«France Dimanche», Parīze

pasaulē

Amerikā publicēts 1992. gada vissliktāk apģērbto populāro cilvēku saraksts. Par vienu no bezgaumīgas modes paraugiem kļuvis NBA lieliskais basketbolists Maikls Džordans. Lai cik tas divaini arī būtu, sarakstā iekļuvuši arī slavenie dziedātāji Maikls un Latoija Džeksoni. Un arī tenisa zvaigzne

«National Enquirer», Kanāda

Teherānas (Irānā) Islama augstskolas vēstures pasniedzējs Reza Džafarpurs lekcijas laikā studentiem jokodamies pastāstīja, ka tehnikas progress skāris arī aizkapa dzīvi. Ellē, piemēram, esot uzstādītas gaisa kondicionēšanas iekārtas, turpreti debesu valstības iemītniekiem nākoties ciest no piesārņotā gaisa strāvām, ko radījusi modernā civilizācija. Ticīgie studenti paziņoja, kur vajadzēja, un pasniedzējam šis joks maksāja vietu augstskolā.

– Kāpēc tu domā, ka Zuzanna man zvanījusi trīs reizes?

«Le Rire», Parīze

ŠAUJ, VIRDŽĪNIJA!

Virdžīnijas gubernators Dagless Vaillers ir sajucis prātā. Viņš ierosinājis pieņemt likumu, kas neļauj katram štata iedzīvotājam pirkt vairāk par vienu šaujamo mēnesi.

Viņš apgalvo, ka likums esot nepieciešams, jo Virdžīnijai esot sliktā reputācija par ieroču pārdošanu gadījuma cilvēkiem visā Okeānijas piekrastē. Piemēram, pēdējos 18 mēnešos 40% no policijas konfiscētajiem neregistrētajiem ieročiem Ņujorkā bija pirkti Virdžīnijā.

Vaillera priekšlikums ir izraisījis ne tikai godīgu pilsoņu, bet arī Nacionālās ieroču biedrības (ieroču ražotāju firmu galvenais lobists kongresā, iestājoties par šaujamrīku brīvu pirkšanu un nēsāšanu kā katra amerikāņu Konstitucionālu tiesību — tulk. piez.) asu protestu.

“Neviens nevar izdzīvot ar vienu šaujamo mēnesi,” Čārlzs Moblijs, veikala Ceptās lodes īpašnieks, teica. Tas ir viens no daudzajiem visā štatā izmētajiem veikaliem, kur var iebrukt ar automobili.

“Man šķiet, ka Vaillers vienīgi cenšas rast kompromisu starp racionālu rīcību un ārpātu.”

Es varēju redzēt, ka Moblijs bija satracināts, jo viņa rādītājpirksts, kas parasti ir uz šautenes gaiša, nervozi raustījās.

“Kā gan Vaillers var teikt, ka jāiztiek ar divpadsmit šaujamajiem gadā? Visiem amerikāņiem ir savas vajadzības, ja ir runa par šaujamrīkiem. Piemēram, vidusskolniekiem šaujamie ir vairāk vajadzīgi nekā pavekākiem cilvēkiem. Studenti ir jauni un viegli uzbudināmi, un bieži strīdas. Nedrīkst ierobežot viņu tiesības pirkt ieročus.”

“Dažādu bandu locekļu cilvēktiesības būtu briesmīgi ierobežotas, ja Virdžīnijā tiktu pieņemts Vaillera priekšlikums. Viņš vairs nevarētu rādīties uz ielas, ja drīkstētu iegādāties tikai vienu ieroci mēnesī.”

“Automobiļu aizdzinēju, reketieru un bandītu darbs ļoti ciestu, ja tiktu ierobežots instrumentu skaits, kuri viņiem vajadzīgi darbam.”

“Un kā ar Vaillera priekšlikumu izsniegt pircējam ieroci tikai pēc trim dienām?”

“Es ieilistu pret visiem šķēršļiem, kas neļauj man pārdot ieroci. Ja Vaillera neprātīgā ideja pārdot katram pilsonim ne vairāk kā vienu šaujamo mēnesi kļūs par likumu, man būs jāatlaiz strādnieki un viņam būs jāuzņemas atbildība.”

“Man šķiet, jūs atbalstāt pašreizējo likumu, kas ļauj katram iegādāties veselu kaudzi pusautomātisko šauterņu?”

“Jums būs tam jānotic. Ja tiks nolemts nepārdot katram vairāk par vienu četrdesmit piektā kalibra revolveri mēnesī, nebūs ilgi jāgaida uz aizliegumu pārdot vairāk nekā četrus revolverus gadā. Kas pateiks upura ģimenei, ka viņu radnieks tika nošauts tāpēc, ka varēja iegādāties tikai vienu šaujamo ceturksni?”

“Nav šaubu, ka jūs savāksiet pietiekami balsu, lai sakautu Vaillera.”

“Protams. Mums pietiek ne tikai balsu, bet arī šaujamo. Vaillers grib izveidot datoru tīklu, lai sekotu kriminālajiem elementiem un reģistrētu nopirkto ieročus. Vai jūs saprotat, ko tas nozīmē?”

“Nezinu gan.”

“Tas nozīmē, ka viņš izspiež tūrisma industriju no Virdžīnijas. Cilvēki brauc uz Virdžīniju vienīgi tāpēc, lai iegādātos tādus ieročus, ko viņi nevar nopirkt mājās. Ieroči Virdžīnijai ir tas pats, kas kļavu sīrups Vermontai.”

“Tā zūd cerības organizēt pusautomātisko ieroču ābeļziedu festivālu.”

“Vaillera ir pilnīgi vienalga. Viņš nezina neko citu, kā pastāvīgi piekāpties bailīgajiem, kas negrib, lai viņus nejauši nošautu.”

Arts Buhvalds,

“International Herald Tribune”

KAIMINOS Kungu būšana

Kad atnācām ar pusstopu pie Maurīcija, satikām viņu ļoti sadrūvējušos — novietojām pudeli uz galda, bet šis pat nepaskatījās. Šajos laikos un neskatīties! Skaidrs, kaut kas sagājis šķērsām. Kas īsti, to neizpratām, bet ne jau nieks. Katram gadījumam nopēmām cepures.

— Slikti, — Maurīcijs mūsu nojautas apstiprināja. — Sunim slikti.

Apklaušinājāmies, kas viņa šunelim (ne vārda vāciski nesaprotošs vācu dogs!) īsti lēcies.

— Re, — roka pastiepās uz vāciskā radijuma pusi, — jau trešo dienu neko neņem mutē.

Praudzījāmies uz suņa bļodu. Tā bija piekrauta ar kaut kādiem kauliem un cipslām.

— Pareizi dara, — Bonifācijs nospļāvās kakta virzienā. — Man kļūst slikti, paskatoties vien uz tādu ēdmaņu.

— Bet viņš ir tikai suns, — Maurīcijs sērīgi iebilda.

Atkal paskatījāmies uz dogu. Suns kā suns — četras kājas, aste. Gul, mēli izkāris, bet slienās tek un pil...

— Skaidrs, — Nikodēms skaļi prātoja, — viņam šī pārtika negaumē. Tagad visus pārņēmusi kundziskuma liga. Saskatās televīzijā ārzemju filmas un še tev: cel viņam priekšā ko pikantāku...

— Agrāk cēlu arī, — Maurīcijs atzinās. — Bet tagad kabata to vairs

netur.

Mēs taču cilvēkam esam draugi. Sastikējam pa desmit rubļiem un aizsūtījām kaimiņu zeņķi uz veikalu. Lai nopērk kaut kādu lētāku desu.

— Noderēs arī mums, — Nikodēms miermīlīgi piebilda.

Taču suns uz atnesto desu pat nepaglūnēja. Arī maķenīt ne. Sametām vēlreiz, un puika no ēdnīcas atnesa tasi buljona. Suns mironīgi pablenza uz buljonu, klusi atraugājās un atkal

sunim pie purna. Pieklājīgā attālumā, protams. Lai tādu labumu neapritu. Visi bija aizkustināti par manu rīcību. Un Bonifācijs bilda:

— Nu, pie tādas uzkodas taču...

Tomēr sunim viss šķita vienaldzīgs. Kūtri, kā uzsvērdams savu augsto izcelsmi, šis nolīda pie sienas.

— Man mājās ir kārbīņa sarkano ikrū! Mantojums no vectētiņa! — Nikodēms, iededzies azartā, uzlēca kājas.

Tā kā viņš dzīvoja netālu, tūdaļ arī atnesa.

Tikai, atvainojiet, suptēviņš arī par to visu pat acu nepamirkšķināja.

Līdzjūtīgi atvadījāmies no Maurīcija un gājām prom. Cilvēkam būs bankrots tā vācietēna dēļ. Ai, kāds bankrots!

Tomēr nākamajā dienā uzzinājām, ka nekas tāds nenotiks, Maurīcijs nebankrotēs.

Izrādījās, ka šunelis bija vienkārši saindējies. Un nosprāga saullēkta laikā. Bez kungu būšanas, bez nekā. Pārāk labi mēs par viņu bijām domājuši.

Bet ja būtu vesels? Ja būtu nopammājis k u p i n ā t o desu un sarkanos i k r u s ? Ja patiesi būtu kundziskuma ligas pārņemts? Bail pat padomāt, kungi!

Jurgis Daukša
"Šluota", Viļņa

No lietuviešu valodas tulkojis A. Sproģis

nogulās kaktā. Kundziņš atradies!

Mani šī suņa būšana sāka interesēt, tāpēc nolēmu sarīkot eksperimentu. Izvilku no svārku iekškabatas cieti nožāvētu mednieku desiņas strupķīti, kas tur bija aizķēries no nezināmiem laikiem, un piesardzīgi bāzu

Par Viskrievijas imperatoru sevi izsludinājušais Aleksejs Brumels izdevis kārtējo ukazu. Tajā paziņots, ka "Krievijas valsts un krievu ļaužu interešu aizsargāšanas nolūkos" nodibināta "Imperatora gvarde". Par tās komandieri kļuvis ģenerālšefs Viktors Besolovs, bet par viņa vietnieku iecelts Rīgas OMON vadītājs Sergejs Parfjonovs, kuram piešķirta pulkveža pakāpe un barona tituls. Sākumā cara tētiņš gribējis Parfjonovu iecelt grāfa kārtā, taču viņam esot pietrūkuši daži "ārējie dotumi".

Nelielajā Piemaskavas pilsētiņā Čaikovskā no turku firmas "Enka" celtnieku vagoniņā nozaga seifu ar naudu. Nākošajā dienā seifu atrada turpat būvlaukumā, dažus metrus no vagoniņa. Kad to atvēra, izrādījās, ka tur bija visa nauda – 40 miljoni rubļu, 20 tūkstoši ASV dolāru un 10 tūkstoši vācu marku. Neveiksmīgie laupītāji pagaidām nav atrasti.

Ņižņijnovgorodas apgabala Drošības pārvalde vietējā lidostā konfiscējusi neparastu kravu: 43 Tēvijas kara ordeņus, 77 Sarkanās Zvaigznes ordeņus, 2 Slavas ordeņus un daudz medaļu. Apbalvojumi bija sagatavoti izvešanai uz Tbilisi Gruzijas pilsoņiem.

"Labāk cietums Zviedrijā, nekā dzīve Krievijā," šādu vadzvaigzni sev izraudzījies gaisa pirāts Tamazs Musajevs, kurš pagājušajā gadā piešpieda pasažieru lineru lidot uz Stokholmu. Kad Zviedrijas varas iestādes gatavojās Musajevu izdot Krievijai, viņš, sēdēdams cietuma izolatorā, iegāza sargam sejā vārošu ūdeni. Sargu vajadzēja hospitalizēt, bet Musajevu tiesāt pēc Zviedrijas likumiem un sodu turpat arī izciest. Zviedrijā katram apcietinātajam dienā maksā 65 kronas kabatas naudu. Ar šādu naudu Krievijā — un arī pie mums — var tīri labi dzīvot.

Es to Edzu jau sen būtu iztriekusi pa durvīm. Sen. Kā suni. Lai iet, kur oas sēda. Lai gul mežā zem egļites ar zaķi. Kas man par dāļu? Bet te ir viens mazs knifs.

Ak, ja jūs zinātu, kā viņš man ir apriebies! Ik pārvērtus velkas mājās sašņabojies. Esot ar draugiem, domu biedriem ticies. Kaut ko vervelē par partijām, deputātiem... Galīgi nojūdzies. Pretīgs vīrietis, nav vārdam vietas. Jā, bet te ir viens mazs knifs.

Un tad tā trakā nevižība! Bārdū reizi nedēļā skuji. Ko vilkt mugurā — viņam vienalga. Pasviedīsi vecmāmiņas halātu, tajā uz ielas izskries. Citi vīrieši kā vīrieši. Kaklasaitēs, sasmar-

žojušies, oktiģi, glīti, pieklājīgi, stalti. Brauc lepnos limuzīnos, nauda kā spai. Kas šitam ķēmam ķešā? Vējš, cēsurumi un proklamācijas. "Ārā okupantus!" Pašu, sātānu tādu, ārā! Ar kāju pa dē, un ārā! Bet te ir viens mazs knifs.

Labi. Visu varētu saprast, piedot. Cilvēkam grūti klāties, putni bez spārniem, zudusi paaudze, ideāli trako, un šitā. Bet būtu tad vismaz pa māju šiverējies. Taču nē! Jūs paskatieties, kāds mans dzīvoklis! Suņu būda. Ārā! Šodien pat. Sakravāšu koferi, lai iet pie zaķiša. Jā. Bet te ir viens mazs knifs. Knifs nav mazs.

Te jau ir tas knifs.

Uldis Andersons

1970. gadā no Maskavas pienāca kārtējais ukazs: katrai savienotajai republikai jāiedibina sava komjaunatnes prēmija. Citu vidū par vienu Latvijas Jeņiniskās komjaunatnes prēmijas laureātu tika pasludināts arī sen mirušais Leons Paegle. Ērti un izdevīgi — nav jātērējas.

Pēc gadiem desmit, kad komjauniešu apbalvoto jau bija paprāvs pulciņš, Rīgas operā sakarā ar kārtējiem sarkanajiem svētkiem rīkoja visu prēmijas saņēmēju saietu. Laureātiem literatūrā oficiālie ielūgumi tika aizsūtīti uz Rakstnieku savienību, citu vidū tāds bija izrakstīts arī Leonam Paeglem...

Arvids Grigulis, kas tolaik ieņēma tādu kā pārrauga amatu kolēģu brālībā, aplūkojot ielūgumu nelaikim, bēdīgi nopūties un teicis:

— Es jau zināju, ka tie komjaunieši ir muļķi, bet, ka tik stulbi, tas man pat prātā nevarēja ienākt...

J. J.

Respublikā?

Esmu nevaldāmā sajūsmā par to, ka beidzot pilnā sparā darbojas valodas likums!

Pavisam nesen Daugavpils veikalā "Ezerzeme" iegādājos konservus. Maltas zivis tomātu mērcē. Pats par sevi tas nav izcils notikums. Nez kāds untums didīja mani palasīt etiķeti. Bet uz tās skaidrā latviešu valodā bija rakstīts, ka šie konservi ražoti... **Latvijas RESPUBLIKĀ!**

Spriežot pēc visa, šo republiku pirmie atklājuši zvejnieku p/s "Selga" Lapmežciemā ļaudis. Un tas ir labi. Jo humora pēdējā laikā dzīvē kļūst aizvien mazāk. Labi, ka vismaz "Selga" sākusi ražot konservētu humoru!

*Visu labu "Dadzim" novēlot —
Dita Šaršūne*

LUDMILA BULIKINA

MELNAIS HUMORS

Bīls: — Šovasar mēs ar sievu pavadījām brīnišķīgu atvaļinājumu pie jūras. Kāda tur pludmale, kādos smilšos! Mēs pēc kārtas viens otru tajās ierakām!

Bens: — Tas, jādodomā, ir ļoti interesanti.

Bīls: — Kā tad! Nākošvasar braukšu viņu rakā arī!

Kokzāģētavas īpašnieks pieņēmis darbā jaunu strādnieku un liek viņu apmācīt darbām pie ripzāģa.

Meistars ierāda viņam, kas jādara un kā jāizsargājas no nekaīmēm. Kad tas izdarījis un meistars aiziet, jaunais darbinieks nolēmj pamēģināt, kas notiks, ja pie rotējošā zāģa piegrūdis pirkstu. Viens mirklis, un pirksta vairs nav!

Cietušais iebļaujas, atskrien meistars.

— Kas noticis? — viņš sauc.

— Tas nolādētais zāģis norādīja man pirkstu! — cietušais brēc.

— Velns parāvis, kā tas gadijās?

— Kā lai es zinu? Es tikai druscīn, lūk, tā, pieskāros zāģim... Ai, ai, ai, kur palicis mans otra pirksts?

— Kāpēc tu lec uz vienas kājas?

— Tikko izlīdu no tramvaja apakšas.

— Kur tu pazudi? Nupat vēl mazgājies vannā... Burtiski izkusis...

— Es jau arī esmu izkusis — tu taču vannā ielēji sērskābi!

— Kāpēc esi ielidis zārkā? Vai tad tev nav ko darīt?

— Es domāju, ka visus darbus tik un tā nepadarīšu.

— Ko tu esi izdarījis? Kur tava galva?

— Kopš man galva nogriezta, neko par to nezinu.

Džulija saprata, ka viņai atlicis dzīvot pavisam maz, un, pasaukusi vīru, izteica pēdējo vēlēšanos:

— Es zinu, ka tu un mana mamma nekad neesat varējuši viens otru ciest. Bet es tevi lūdzu, izpildi manu pēdējo vēlēšanos un brauc uz kapiem kopā ar viņu.

— Labi, — vīrs norūc, — taču tas, ka viņa būs blakus, sabojās man garastāvokli visai dienai.

Par sievieti un vīrieti

Diena, kad esmu tikai vienreiz mīlējusi, man ir pazaudēta.

Porfirio Rubirosa

Man liekas, ka vislabākais, ko Dievs pasaulei radījis, ir krikets. Bez šaubām, labāks nekā sekss, lai gan sekss arī nav nemaz tik slikts. Bet katrs pats zina, kam dot priekšroku, kad ir jāizvēlas starp kriketu un seksu. Tikai nedrīkst aizmirst, ka abus šos priekus nevar baudīt vienlaikus. Jūs varat baudīt seksu pirms kriketa vai pēc tā, tik un tā krikets paliek visu lietu centrā.

Herolds Pinters

Laulībā ir daudz sāpju, bet celibātā — maz prieka.

Dr. Semjuels Džonsons

Vecpuišs dzīvo kā karalis, bet nomirst kā ubags.

H. L. Menkens

Vecpuiši par sievietēm zina vairāk nekā precēti vīri. Ja tas tā nebūtu, viņi arī būtu precējušies.

Volfgangs Gēte

Prostitūtas — baudai, mīlākās — ērtībām, sievas — audzināšanai.

Ričards Bērtons

Idiotiem parasti ir skaistas sievas.

Džons Lenons

— Mans vīrs man sagādā visu, ko es vēlos.

— Varbūt tas ir tāpēc, ka tavas vēlēšanās ir ļoti pieticīgas.

Mans vīrs mani patiešām mīl — viņš grib ar mani precēties jau otru reizi.

Kāds vīrs ar savu sievu nerunā jau desmit gadus — viņš ir tik pieklājīgs, ka neuzdrošinās sievu pārtraukt.

— Man laukos ir vislabākā sieva!
— Laimīgais! Es ar savējo dzīvoju Londonā.

Ar šīm mēbelēm būsiet kā paradīzes dārzā!

a/s «ZUNDA»

mēbeļu fabrika «Tūja» piedāvā:
dzīvoklim mēbeļu komplektus
«KRIMŪLDA», «INGA» un «BENITĀ»

birojam mēbeļu komplektus
«RAIMONDS» un «GAMMA»,
kā arī datoru galdus

Mūsu adrese: Rīgā, Ūdens ielā 11/23, tālr. 459 070

Vēl «Tūja» var

izgatavot mēbeles
pēc individuāliem
pasūtījumiem

restaurēt mēbeles

izgatavot drāzto finieri
no pasūtītāja materiāla